

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τοϋτο είναι,
κι' έδρα πάλιν αι' Αθηναι.

Έτος χίλια οκτακόσα κι' ογδοήκοντα έννέα,
και αυτός ό χρόνος θαχη περισσεύματα γενναία.

Ό Ρωμηός την εβδομάδα — μόνο μιά φορά θα βγαίνη,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνη.
Συνδρομητάς θα δέχομαι, — διότι τους άνέχομαι,
μοναχά 'σας Έπαρχίας — και 'στό Έξωτερικόν,
έπειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τό Έλληνικόν.
Συδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τα ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
'Αλλ' έδώ συνδρομηται — δέν θα γίνωνται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' αν κρατήσ — δέν περνάς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — με κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαι — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μίς 'στών φόρων την άντάρα — κι' ό Ρωμηός μας μιά δεκάρα.

Διακόσα τριανταοκτώ,
και καρναβάλι τραντακτό.

Τέσσαρες μηνός Φλεβάρη,
μασκαράδες και γαιδάροι.

Ό Φασουλής συνομιλεί
μέ την κυρίαν Φασουλή.

Η Φ. — Έφέτος δέν θα κάνωμε κανένα νέο μπάλο;

Ο Φ. — Θα δώσωμ' ένα μπάλ ντ' άνφάν...

Η Φ. —

Ο Φ. —

Η Φ. — Και πότε θα τον κάνωμε;

Ο Φ. —

Η Φ. — Λοιπόν τα προσκλητήρια έγκαίρως ν' αποστείλω.

Ο Φ. — Βεβαίως γράψε γρήγορα και αρχίσε να στέλλης.

Η Φ. — Θα προσκληθθ και ή Αδλή;

Ο Φ. —

Προσκάλει διογον θέλεις.

Έπιθυμώ, αγαπητή, έφέτος δίχως άλλο

κι' αυτά τα Φασουλάκια μου εις τους χορούς να βγάλω.

Έπιθυμώ τό σπητί μου κι' έφέτος να τό δείξη

και πάλιν τας αιβούσας της ή Φασουλής ν' ανοίξη,

και δι' αυτό, κυρία μου, τοϋ άλλοκότου μπάλου

να' μπουμε μέσα'στα στραβά και τούτου και τοϋ άλλου.

- Η Φ.**—Ευχαριστώ σε, μόν μαρί, διότι δὲν ξεχάνεις καὶ τὰς ἐπιθυμίας μου ἀμέσως προλαμβάνεις. Γνωρίζεις, φίλε σύνευνε, πὼς ἔχω τὴν μανίαν ν' ἀνήκω εἰς τὴν ὑψηλὴν, ὡς λέγουν, κοινωνίαν, ν' ἀκούωμαι πολὺ συχνὰ ἴστων εὐγενῶν τὰς σφαίρας, νὰ πίνω γάλα τὸ πρωτὶ καὶ τσάι τὸ ἑσπέρας, ν' ἀκολουθῶ τοὺς εὐγενεῖς εἰς ὄλας τῶν τὰς πράξεις, εἰς ἐπισκέψεις ὑψηλὰς νὰ τρέχω ἐφ' ἀμάξης, νὰ φαίνωμαι τρὲ κόμ ιλ φὸ σὲ μιὰ καὶ ἄλλη σάλα, νὰ βγαίνω ἴστον περίπατο μὲ ἄλογο καθβάλα, μὲ μαῦρο φόρεμα μακρὸ καὶ μὲ ἴψηλό καππέλο, ἢ πρώτη καὶ καλλίτερη νὰ εἶμαι ὅπου θέλω, λογαριασμό γιὰ τίποτε ποτὲ νὰ μὴ σοῦ δίνω, κί' ἂν ἕνα λόγῳ μοῦ εἴπῃς μονάχον νὰ σ' ἀφίνω, νὰ παραιτῶ νοικοκυριά καὶ τἄλλα κατὰ μέρος, τὴν εὐγενῆ καρδίαν μου νὰ πυρπολῇ ὁ ἔρωσ, νὰ εἶσαι σὺ ὁ σκλάβος μου καὶ τὸ ἀνδράποδόν μου, νὰ μοῦ φιλήσῃ τὴν φτέρνα μου, νὰ κύπτῃς πρὸ ποδῶν μου, μ' ἕνα φανάρι ἴπισω μου σὰν δοῦλος νὰ πηγαίνῃς κί' αὐτὴ τὴν καλτσοδέτα μου ἀκόμη νὰ μοῦ δένῃς, κί' ἐγὼ τὰ τόσα κάλλη μου νὰ βγάζω εἰς τὸν φόρο καὶ τοῦ θεάτρου ν' ἀγαπῶ τὸν ὄμορφο τενόρο.
- Ο Φ.**—Τοιαύτη ἐπεθύμησα, κυρία μου, νὰ γίνῃς, καὶ εἰς τὸ μέλλον πάντοτε τοιαύτην ν' ἀπομείνῃς. Ἐπιθυμῶ ἐκ μέσης μου παρ' ὄλων νὰ ὑμνήσῃς καὶ νὰ μὴν εἶσαι, μὰ σὲρ φάμ, ἐκεῖνη ὅπου εἶσαι, ἀλλὰ κυρία ἔξοχος καὶ σύζυγος ἱππότης καὶ Σάντσο-Πάγγχενα τρανὴ ἑμοῦ τοῦ Δον. Κισσώτου. Σὺ μόνη καλλιέργησον τὴν μίαν κί' ἄλλην σχέσιν σὺ φρόντισε τὴν πρέπουσαν νὰ μὰς ἀνοίξουν θέσιν, σὺ τὸν πιστόν σου Φασουλῆν εἰς ἄλλους κόσμους φέρε κί' ἄς ἀνατείλουν δι' αὐτὸν ἑρατεινά ἡμέραι, σὺ δῶσε του παράσημα, τιμὰς καὶ μεγαλεῖα, παραίτα τὰ νοικοκυριά καὶ τἄλλα τὰ γελοῖα, διότι ἀηδίασα ν' ἀκούω περὶ τούτων καὶ ἄς ζαλίζου μὲ αὐτὰ ἢ πρόστυχαις τὸν νοῦ των. Θὰ κύψω ἴστας ὀρέξεις σου τυφλῶς καὶ παραφόρως, κί' ἂν τοῦ θεάτρου ἀληθῶς σ' ἀρέσει ὁ τενόρος, ἐγὼ σ' αὐτὸ τὸ γούστο σου σ' ἀφίνω ἐλευθέραν καὶ πῆγαινε ἴστο θεάτρο καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν. Σ' ἀρέσει κί' ὁ βαρύτενος ;... ἀγάπα τον κί' ἐκείνον... ἐγὼ ἐμπρός σου στέκομαι τὴν κεφαλήν μου κλίνων, καὶ πάω γιὰ χατήρι σου ἴψηλὰ ἴστα κεραμιδία... τὸ κούτελό μου ἑτοιμο τὸ ἔχω γιὰ στολίδια... Ἐπιθυμῶ ἴστων εὐγενῶν ν' ἀνήκω τὸ συνάφι, νὰ γίνω τράγος κουτουλῶν ἢ ταῦρος ἢ ἐλάφι, καὶ γὰρ οὐκ ἔστιν ἴδιον τοῦ εὐγενοῦς ἀνθρώπου τὸ μὴ κοσμεῖν διὰ μακρῶν τὸν χῶρον τοῦ μετώπου. Ἐπιθυμῶ νὰ εἶμεθα τοῦ κόσμου τοῦ μεγάλου καὶ νὰ ριφθῶμεν εἰς αὐτὸν μετὰ χαρὰς ἐξάλλου, νὰ γίνῃ δὲ τὸ σπῆτι μας τὸ πρῶτον ἐν Ἑλλάδι, νὰ δίδωμεν ἀπρὲ μιντί, ἀπρὲ πρωτὶ καὶ βράδου, καὶ μὲ τοιαύτην διαίταν καὶ μὲ τοιαύτας σκέψεις ἐπιθυμῶ τὰ τέκνα μας κί' ἐμένα ν' ἀναθρέψῃς, καὶ δι' αὐτό, κυρία μου, ὀφείλεις καὶ ὀφείλω νὰ κάμω ἕνα μπάλ ντ' ἀνφάν εἰς τὸ κατόπι φύλλο.
- Η Φ.**—Καλὰ ἐσκέφθῃς, μόν μαρί, τέτοιο χορὸ νὰ κάνῃς, καὶ μὴ φεισθῇς, παρακαλῶ, οὐδεμιᾶς δαπάνης. Εἶναι καιρὸς καὶ τὰ παιδιὰ νὰ ἐβγουν εἰς τοὺς μπάλους

καὶ νὰ γραφοῦν ἐγκώμια τοῦ παιδικοῦ των κάλλους. Φαντάσου τὰ πουλάκια μου τί ὄμορφα πού θάναί !...

Ο Φ.—Λοιπὸν μὴ χάνωμεν καιρὸν καὶ τὰς προσκλήσεις κάνε, ἐσθῆτα δὲ βαρύτεμον ἑτοίμασε ταχέως, διότι ὁ χορὸς αὐτὸς δὲν φαίνεται τυχαῖος.

Η Φ.—Φαντάζομαι τί ἔξοδα θὰ κάνωμε καὶ πάλι.

Ο Φ.—Γιὰ ἔξοδα, κυρία μου, καμμιά μὴν ἔχῃς ζάλη. κί' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τὸ πᾶν θὰ παγιώσῃ καὶ ὄλα μας τὰ δάνεια εἰς ἕνα θὰ ἐνώσῃ, κί' αὐτὴν τὴν ἀναγκαστικὴν κυκλοφορίαν θ' ἄρῃ, κί' ὁ κόσμος τῶχει τούμπανο κί' ἐμεῖς κρυφὸ καμάρι.

Η Φ.—Τὰ πάντα βαίνουν κατ' εὐχὴν...

Ο Φ.— Δὲν εἶναι παῖξε γέλα.

Η Φ.—Αὐτὸς ὁ μπάλος, Φασουλῆ, θὰ εἶναι μία τρέλλα. Φαντάσου τὰ πουλάκια μας τί ὄμορφα θὰ εἶναι !... ἐπὶ καιρὸν περὶ αὐτῶν θὰ λέγουν αἱ Ἀθηναί. Τί ζωηρά !... τί πεταχτά !... τί ἔξυπνα !... τί σπέρτα !...

Ο Φ.—Διὰ τοιούτους Ἑλληνας, Ἑλλὰς πατρίδες μου, σκίρτα.

Η Φ.—Θὰ θαυμάσῃ τὸ πνεῦμα των καὶ τὰ πολλὰ των κάλλη, θὰ τὰ φιλήσῃ ἀδιάκοπα ἢ μία καὶ ἢ ἄλλη. Μόν ντιέ, μόν ντιέ !... ὦ ! κέλ ἀνφάν !... τί πνεῦμα ! [τί μποτέ !

τέτοια παιδιὰ, παρόλ ντοννέρ, δὲν ἴδαμε ποτέ, κί' ἔτσι θὰ γίνουν ἀνθρωποὶ τοῦ κόσμου μίαν ἡμέρα νὰ μακαρίζου τὴν μαμμὰ καθὼς καὶ τὸν πατέρα. Τῆς κόρας σου μὲ τοὺς χοροὺς μονάχα θὰ παντρέψῃς.

Ο Φ.—Καθὼς σοῦ εἶπα φρόντισε νὰ μοῦ τῆς ἀναθρέψῃς. ἀλλ' ὁμως προσκλητήριον ἐπίσημον ὀφείλεις ἴστοῦ Περικλέτου τὰ παιδιὰ ὀγρήγορα νὰ στείλῃς.

Η Φ.—Νὰ μείνῃς ἴσυχος γι' αὐτό...

Ο Φ.— Ἐτοίμασε καὶ τἄλλα καὶ βάλε φῶς ἠλεκτρικὸν μὲς ἴστη μεγάλη σάλα.

Η Φ.—Τὰ πάντα, φίλε σύζυγε, θὰ γίνουν ὅπως πρέπει κί' ἐγὼ εἰς τὸ κεφάλι μου θὰ βάλω ἄσπρο κρέπι.

Ο Φ.—Μὰ καὶ τὰ βασιλόπουλα ποθῶ νὰ προσκαλέσῃς... θέλω νὰ ἔχω φιλικὰς μὲ τὸ Παλάτι σχέσεις.

Η Φ.—Κί' αὐτὸ τὸ εἶχα κατὰ νοῦν...

Ο Φ.— Ἀλλὰ μὴ λησιμονήσῃς πὼς πρέπει μόνον Γαλλιστί νὰ γίνουν αἱ προσκλήσεις, διότι τὰ Ἑλληνικά δὲν ἐννοοῦντ' εὐκόλως...

Η Φ.—Κί' αὐτὸ θὰ γίνῃ, μόν μαρί, σὰν ντοῦτ κί' ἀναμφιδόλως.

Ο Φ.—Μετὰ μεγάλῃς του χαρὰς ὁ σύζυγός σου βλέπει πὼς ἀρχίσεις νὰ γίνεσαι κυρία ὅπως πρέπει.

Η Φ.—Τὰ πάντα μεταβάλλονται μὲ τὴν ροὴν τῶν χρόνων κί' ἢ φύσις καὶ ἢ διαίτα τῶν χοίρων καὶ τῶν ὄνων.

Ο Φ.—Λοιπὸν ἑτοίμασε τὸ πᾶν, μὰ φάμ πεφιλημένη, κί' οἱ τῆς κοιλίας σου καρποὶ ἄς εἶν' εὐλογημένοι.

Γεώργιος ὁ Πηπουλιὰς τί φιλογράφος πρώτης !... τί πένα καλλιτεχνικὴ καὶ τί ἐλαστικότης ! Θαῦμα ἰδέσθαι ἀληθῶς... ὁ κάθε νοῦς τὰ χάνει μὲ τὰ φιλογραφήματα πού κάθε τόσο κάνει. Σὲ μιὰ βελόνα εἰμπορεῖ, χωρὶς ν' ἀφήσῃ κόμμα, νὰ γράψῃ ὄλο τὸν Ρωμῆὸ καὶ κατὶ τί ἀκόμα. Καὶ τὰ χαράζει ὄλ' αὐτὰ μ' ἕνα μικρὸ μολύδι, ὁ φιλογράφος δὲ αὐτὸς ὁ μέγας καὶ πολὺς γνωστοποιῶ εἰς τὸ κοινὸν πὼς πάντα διατρίβει ἴστοῦ Κοκκοτὰ τὸ μαγαζί, ἀντίκρυ τῆς Βουλῆς.